

γυναίκα, που έτρεχαν βγαίνοντας από τα σπίτια τους πως-πως, κι' ανάμεσα σ' αυτές την ακολουθούσαν άποκοντα ή Μάρθα και η Μαρία ή Μαγδαληνή και η Σαλώμη και πλήθος άλλα κορίτσια, και δίπλα της την παράστανε ο 'Ιωάννης, χλωμός, πηγαίνοντας με χαμηλωμένα βλέφαρα, έσπου τέλος φτάνουν στο μέρος που έβουάζε ο όχλος και ό ένας έσπορχονε τον άλλον για να δη, και βακτημιούσαν, κι' έφτιναν, και ουθλιαζαν, και ό αναβρασμος ήτανε μεγάλος και βουερός...

Τότες η Μαρία, κοιτάζοντας ασπισμένη ρωτά τον 'Ιωάννη :
— Που εινε ό γυιός μου ;
— Νά, της άποκρίνεται βέλειες έκεινον εκεί, που φορεί έν' άκάνθινον στεφάνι και τουχουν δεσμή τά χέρια ;... Αυτός εινε !
Και, καθώς έκαν' έτσι ή Θεοτόκος ψάχνοντας με τό μάτι και τον άντίκρισε, ό κόσμος έσβησε γύρω της κι' έπεσε καταγής χωρίς πνοή.

Οι γυναίκες που την ακολουθούσαν, καμιά δέν τόλμησε να την άγγιξη, μόνε στέκουνταν γύρω της κι' έκλαιγαν με μία κρυφή ειδή μέσα τους : «Νάνν' ό Θεός νό την άνάπαυε, να μην ιδη τον όχλο που ξεκίνησε γουαίζοντας τον άκακο 'Ιησού που, φοροτωμένος τό σταυρό του, άνέβαινε, σπρωγμένος και διαρμένος από πέτρος και χώματα και ξύλα !...»

Ναί ! Νάνν' ό Θεός, να την άνάπαυε, να μην ιδη τό γυιό της να πέφτει μπροστά στην πύλη της 'Ιερουσαλήμ... Να μην ιδη τό πως οι στρατιώτες έμοιραζαν τά μιάτια αυτού, τό πως τον έντυσαν με κόκκινη χλαυιά, τον άνέβασαν και τότε κάρφωσαν στο σταυρό, ανάμεσα σε δύο κακοήγους...

Μά 'Εκείνη έπηρε άναπνοή και σηκώθηκε, κι' έτρεξε σά «λέανια του άγρού» κι' όταν έκοντοζώνανε, ελθε τον όχλο παραδομένο σ' έν' άκατανόητο μεθύσι και σάστισε.

Άλλοι γυνάιζαν και χτυπούσαν στο χόμα τό κούτελό τους, προσκυνώντας τάχα τον 'Ιησού, άλλοι τότε χτυπούσαν στο κεφάλι με τό καλάμι και γυναίκες ακόμη έσουριαν καταγής ξεπλεγες τις μακριές τους κοιτίδες παρασταίνοντας τάχα τό πως ή Μαγδαληνή σκούπισε τά πόδια του 'Ιησού με τά μαλλιά της.

Και ό ληστής, ό Γίστας του φώναζε : — 'Αν εσαι ό γυιός του Θεού κατέβα άπό τό σταυρό και σώσε μας !...»

Και μόνο ό ληστής, ό Δυομάς που ήταν δεξιά του, έμωρηούριζε :

— Μνήσθητί μου, Κύριε !...»

Μόλις λοιπόν ή Μαριόμ έφτασε στη ρίζα του Σταυρού, έσκισε τό ρούχο της και φώναζε :

— «Κύρι' έλέησον ! Πως μοσοϋν τά τυφλωμένα και σκοτισημένα μου μάτια να βλέπουν δια τόττα τά βάσανα του μονάκρβου παιδιού μου ; Άλλοι μου, άλλοι ! Που έδωσε παιδί μου, ή όμορφιά σου και πως μου φαίνεσαι έτσι άγνωριστος τώρα ; Που έπληγαν τά όσα καλά έκαμες σε τόττο τό λαό ; Τι κακό έκαμες στους άχάριστους 'Ιουδαίους ;»

Τό άνθρωπομιζόμια έτριγυρισε τη γυναίκα που έκλαιγε έτσι, κι' αλάλειε για τό καινούργιο θέμα.

Κ' ήταν εκεί και 'Ιουδαίοι έποκρίτες, και Ναζαρινοί μοχθηροί και 'Ελληνες σκεπτικιστές και Αιγύπτιοι και Ρωμαίοι άσβεβεις, κι' όλοι μαζί την έσπορχον και την έδιωξαν από κεϊ.

Μά καθώς την έδιωχσαν, 'Εκείνη σήκωσε τά σολά της, μάτια και τους ελεε :

— 'Ανθρώποι, δώστε μου δρόμο να περατήσω, δώστε μου τόπο να σταθώ και να κλάψω... Θέλω να φιλήσω τό μονάκρβό μου...»

Μά οι κρατωριανοί έβραλαν σε πράξη τη διαταγή που άκουσαν :
— Διώχτε την αυτή τη γυναίκα !

Και την έδιωξαν μακριά κι' Αυτή και τον 'Ιωάννη, που έκλαιγε παρόμοια μαζί με τις γυναίκες.

Αυτές τηνε περιμάεσαν έκείνη τη νύχτα και της έστειγγώνεζιν τά δάκρυα και την έβραλαν να πλαγιάσει σε μαλακά στρωσιά και κοντά της έβραλαν τη Μάρθα να κάθεται και να την έχη έννοια, ***

Σε λίγο ή σωτή έπεσε παντού και ό ύπνος έβρόνιξε τά μάτια δικαίων και άδικων.

Μόνο ή Μαριάμ άγρηπνοισε μαζί με τη

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Στην εκκλησία

(Έργον του Γ. Χόφερ).

Μάρθα οικοουβεντιάζοντας. Και κεϊθά, κατά τά βαθιά μεσάνυα του όλοι καταλάγασαν, ή δυό γυναίκες σηκωνονται χωρίς θόρυβο, τυλιγουνται στους μανδύες τους και παίρνουν τό δρόμο που θαμπούσασταν άνηφορίζοντας ως στην κορηή του μαρτυρίου.

Στό διάφανο σερεθώμια τρεις χωριστοί σταυροί γράφονται και ό μεσιανός όλο και ψηλότερα και γλυκοφέγγει σαν όρθρινό γλυκοχάσμα.

Σ' αυτόν πορευονται οι δυό γυναίκες και ό τόπος γύρω ευοδιάζει. Σ' αυτόν στέκεται ή Μαρία και παρακαλει και τά δάκρυά της τρέχουνε ποτάμι.

Η πολιτεία κάτω λουφάζει, δεμένη στο βραγνά της άμφιβολίας, για την πράξη και τά δάκρυα της Μάνας τρέχουνε δροσιά στα νόβραλτα βλαστάρια, που άφανίστηκαν κάτω από τις πατούσες του άκάθαρτου όχλου.

Κλαίνε ή δυό γυναίκες και ή Μάνα παρακαλει :
— Που εινε, παιδί μου, οι άγαπημένοι σου μαθητές που ώρκίστηκαν να πεθάνουν μαζί σου ; Που εινε όλοι αυτοί που τους εγάτρειψες !... Οι τυφλοί που άνέβλεψαν, οι χολοί που έπερικρίτησαν, οι νεκροί που άνέστησαν ;

Ρίχνε τά μάτια της γύρω... Ουτε ένας !

— Που έπεσε ό σπόρος της άγίαςης που έσπειρες, ωμέ, γλυκό μου παιδί ;

Κι' άγκαλιάζοντας τη ρίζα του Σταυρού φωνάζει :

— Γύρε, σταυρέ μου, γύρε !... Θέλω να φιλήσω τό γυιό μου, τό δικό μου τό γυιό, παιδί άντρα δέν έγνωρίσα... Γύρε, σταυρέ μου, γύρε !... Θέλω ν' άγκαλιώσω τό άκακο άνι μου... Γύρε, σταυρέ μου, γύρε ! Θέλω να χαιδέψω τό κεφάλι του παιδιού μου... Είμαι ή Μάνα του κι' άλλο παιδί δέν έχω !...»

Και τότε, κάτω άπ' την άνοιξιάνικη άποροφραγγιά, έγειρε ό σταυρός και ή Μαρία έφίλησε στερνή φορά τό μονάκρβό της και ό Σταυρός πάλι στηλώθηκε, ψηλώνοντας όλοένα προς τά ουράνια...

Τό φως της αλήθειας άνθισε τότε σαν κρινός μες στην ψυχή της, κι' αυτό της έδωσε τη δύναμη να πάρη, μαζί με τη Μάρθα, πάλι τό δρόμο που άσπειρε καταφορίζοντας και να πάρη, μες στα βαθειά μεσάνυα, να χτυπήση την πόρτα του 'Ιωσήφ άπ' την 'Αρμαθαία και ναν του μιλήση ήσυχα για την ταφή.

'Απρίλης 1928
Αιμιλία Στεφ. Δάφνη

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ
Η ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Στόν Καναδά 'υπάρχουν γεωργικοί συνεταιρισμοί, που άπέχουν πολύ ό ένας άπ' τον άλλο και πολύ περισσότερο από τά κέντρα.

Οι Καναδοί γεωργοί συνεταιρίζονται τους, γιατί δέν εινε εύκολο να πηγαίνον στις πόλεις που βρίσκονται ή Τράπεζες.

Κατόπιν αυτού ή Καναδική Τράπεζα άπεφάσισε να συμπληρώση την έλλειψη αυτή μ' έναν πρωτότυπο τρόπο. Κατεσκεύασε δηλαδή ένα τεράστιο βαγόνι, μέσα στο όποιο βρίσκεται όλόκληρη ύπηρεσία Τραπεζιτικού ύποκαταστήματος ! Τό βαγόνι αυτό σέρεται από ένα μεγάλο αυτοκίνητο κι' έτσι μορχει να πηγαίνει παντού όπου υπάρχουν γεωργικοί συνεταιρισμοί και να έκδιδη τσέκ και να εισπράττη και να έσοφρη γουαμίτια.

Ο Καναδός γεωργός εινε κατενθουσιασμένος με την περιπλανώμενη αυτή Τράπεζα.

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Στό πρόσκειο Στέγχιλτο του Βερολίνου χιζεται ένα σχολείο, τό όποιο θα εινε όλο από γυαλί ! Γυαλένιοι θα εινε οι τοίχοι και τά πατώματα άκόμα.

Τό σχολείο αυτό οικοδομείται επί τη βάσει των έκθέσεων της έπιτροπής της σχολικής ύγεινης. Η έπιτροπή αυτή κατέλεξε στο συμπέρασμα, πως τό φως εινε ωφέλιμο για τά παιδιά, και έπιδρά ευεργετικώ, κατά της φυματιώσεως.

Τό γυαλίνο σχολείο θα έγκαινιωσθή στις άρχές του 1929.

